

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies duodecimus, decimus tertius et decimus quartus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1868

De S. Salvino Episcopo Confessore Veronæ in Italia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71232)

A *riae commorantem, primum accessisse, verosimile apparet.*

g 1 *Ad Timoth. cap. III, v. 2.*

h *Fiecus... hic, inquit antiquus in suis in hunc apud Colganum in Triade pag. 4, num. 1 Notis scholiastes, fuit ex stirpe Darii, cognomento Bairrech; a quo nobilis familia de Hy Bairreche in Lagenia originem et denominationem sumpsit. S. Fieci pater Ercus sive Ericus, quod nomen, Hibernice Erc, Gallis olim, uti et Hibernis, familiare fuisse, Colganus in suis in mox dictum scholiasten Notis num. 3 observat, fuit praedicti Darii ex Bregano filio nepos.*

i *Id, ut apparet, inter annum 440 et 450, cum paulo dumtaxat ante catechumenus fuisset effectus, evenit. Commentarium prævium, num. 21 et sequenti videsis.*

k *Adi, quæ a Papebrochio in Commentario Actis S. Patricii prævio, num. 5 de Abgetoriis seu Alphabetariis tabulis, a Patricio iis, quos ordinabat, scribi et relinqui solitis, sunt dicta.*

B l *Ita etiam Jocelinus, Tripartitæ auctorem, ut sæpe alibi, sic secutus; sed Fieci seu Hymni, huic attributi, scholiastes, abs illis nonnihil diversus, Fiecum, non Psalterium, sed disciplinam ecclesiasticam unius diei, vel, ut alii ferunt, quindecim dierum spatium, magistro Patricio perfecte didicisse, ait.*

m *Tripartitæ auctori hic suffragatur Sancti nostri seu Hymni, huic attributi, scholiastes. Vide ejus verba, Commentari prævii num. 17 recitata.*

n *Hunc, quem pariter dignitatem episcopalem fuisse sortitum, Jocelinus num. 117 discrete tradit, vel in ecclesia Sleptensi, si Ængussio, Mariano Gormono, Martyrologiisque Tamlectensi et Dungalensi sit standum, vel, si Kalendarium Casellense et Maguirus debeat audiri, hodie in Minbeag cum patre suo Fieco coli, Colganus in suis in tertiam Tripartitæ partem Notis num. 36 affirmat;*

D *verum vide quæ supra in Commentario prævio num. 4 et sequenti dicta sunt.*

o *Monasterium sibi hæc habuit adjunctum, uti intelligitur ex Jocelino, qui, contra ac a Tripartitæ auctore hic fit, id primum e duobus monasteriis, a Fieco exstructis, facit, locumque, quo fuit conditum, fuisse, priusquam id conderetur, Forrach nuncupatum, num. 117 affirmat.*

p *De septem hic memoratis S. Fieci discipulis Colganum, qui voluerit, in suis in tertiam Tripartitæ partem Notis num. 38 et quinque sequentibus consulat.*

q *Sexaginta e discipulis Sanctos non priusquam ex uno a se exstructo monasterio ad aliud, sed priusquam e vita migraret, ad Deum ante se misisse Fiecus a Jocelino asseritur, huicque potius quam Tripartitæ auctori adhibenda illa in re fides videtur. Commentarium prævium num. 24 et sequenti videsis.*

r *Apparitiones angelicæ, quæ ad monasteriorum constructionem concurrisse narrantur, pro commentitiis, nisi solide probentur, haberi ab eruditissimis, neque vero immerito, solent.*

E s *Hunc in locum Colganus in Notis, quibus Tripartitæ partem tertiam illustrat, num. 46 sic observat: Pater S. Fieci juxta scholiastem ad ejus opus supra, et Sanctilogium genealogicum cap. xx fuit Ercus sive Ericus. Unde quatuor alii hic recensiti, vel non erant ejus germani fratres, sed ex fratre Mac-erca, id est, filio Erci, nepotes; vel pater ipsorum non Mac-Eerca, sed Ercus vocabatur.*

t *Cum Crimthannus, Lageniæ rex, hic memoratus, prælio Ochano anno 478, ut Colganus in Notis, quas secundo Vitæ quartæ S. Brigidæ libro subnectit, num. 8 e quatuor magistris docet, interfuerit, non est sane, cur is princeps, qui antea jam diu regnarat, sancto Patricio, qui anno 460 obiit, intercedente, concessisse S. Fieco quæ hic memorantur, haud credatur.*

C

DE S. SALVINO EPISCOPO CONFESSORE

VERONÆ IN ITALIA.

J. B.

SYLLOGE.

Sancti cultus sacer, memoria in Fastis sacris; distinctio a S. Sylvino;
tempus emortuale incertum.

FORTE ANNO
DLXII.

S. Salvini
episcopi.

Aloysius Lipomanus, Veronensis episcopus, in Proæmio tom. IV Vitarum Sanctorum a se collectorum, quid causæ sibi fuerit, cur, cum sedem suam tot præsules vitæ suæ sanctimonia illustrarint, unius tantum S. Zenonis gesta recensuerit, exponens, id propterea a se factum ait, quod nullius eorum per certum aliquem vi-

rum Vita describitur, sed omnia incertis auctoribus edita proferuntur. Quin imo, quæ de iis habentur historiæ, tanta barbarie, tantaque rusticitate ac inconcinnitate plenæ sunt, ut eas legere nedum gravis poenitentia sit, sed pudor vel maximus. Nemo itaque mirabitur, si de rebus, S. Salvino gestis, præter pauca admodum, eaque hujus-

modi,

A modi, ut de quovis fere episcopo sancto dici queant, proferamus in medium. Dabit hæc, qualicumque sint, contextum illi ab Augustino Valerio breve elogium paulo infra subnectendum.

Veronæ hodie culti,

2 At si res a S. Salvino præclare gestas temporum abolevit injuria, sanctitatis ejus memoriam abolere non potuit: tabella enim marmorea, quam Scipio Maffeus parte I Veronæ Illustrata lib. XI. pag. 342, seculo XI vel XII aut etiam multo fortasse citius confectam, conjicit, in S. Stephani visitur, quæ S. Salvinum, ceteris Sanctis, quorum sacræ in ea ecclesia servabantur exuvia, nominatim adnumerat; anno vero 1503, cum sanctos suos præules, numero triginta sex, negligentius Veronenses colerent, synodali constitutione decretum fuit, districteque præceptum, ut Officio ecclesiastico duplici, quaqua pateret Veronensis diæcesis, ecclesiasticæ sexus utriusque personæ sanctos triginta sex episcopos, perpetuis futuris temporibus, annis singulis devote, solenniter et inviolabiliter celebrarent. Joannes item Mathæus Giberti, Veronensis episcopus, Paulo III summo Pontifice probante, decrevit, ut suæ diæcesis sexus utriusque religiosi in suis sacristiis aut choris sanctorum 36 episcoporum tabulam haberent, et in celebrandis eorum festivitibus ecclesiæ cathedralis morem institutumque sequerentur, uti apud Raphaëlem Bagatam et Baptistam Perettum Monumentorum Ecclesiæ Veronensis collectores fol. 1 et 2 versis videre est; in illorum vero numero haberi S. Salvinum, satis iidem collectores produnt, dum deinceps de S. Salvino et singulis triginta sex sanctis episcopis Veronensibus agunt.

in Fastis sacris

3 Quod autem S. Salvino Augustinus Valerius elogium texuit, hujusmodi est: Salvinus, Veronæ episcopus, fuit vir cum omnibus hujus civitatis episcopis in omni virtutis genere comparandus. Omnes cupiditates, quibus in hac vita veluti quibusdam fluctibus homines agitantur, magno animo edomuit. Humilitatem, Christianarum virtutum præcipuam, dilexit maxime, assiduis jejniis et orationibus omnes nature impetus sedavit, tantam sanctitatis famam est consecutus, ut jam divinus vir ab omnibus haberetur. Ingenium in eo fuit præclarum admodum, excellens doctrina, sermo suavis, mores lenissimi et placidissimi. Obiit quarto Idus Octobris, sepultus est in Basilica S. Stephani; in qua ejus corpus servatur sub arca sanctorum septem Fratrum Martyrum, teste Panvino lib. 4 Antiquitatum Veronensium cap. 4.

mentio, a S. Sylvino Veronensi item episcopo,

4 Et hoc fonte hausit, qui S. Salvinum Martyrologio suo primus inseruit, quæ de illo scripsit, Galesinius: Galesinium secuti sunt Baronius in Martyrologio Romano, Ferrarius in Catalogo San-

ctorum Italiæ, Castellanus in Martyrologio Universalis. Et Martyrologii quidem Romani hæc verba sunt: Veronæ S. Salvini episcopi; at Baronius in Annotatis, quæ Martyrologio ad hunc diem subjecit, S. Salvinum in Silvinum, citatis Tabulis ecclesiasticis Veronensibus et Augustini Valerii de antiquis episcoporum Veronensium Monumentis libro, commutavit, nescio sane, qua de causa; consulere easdem procul dubio Tabulas Augustinus Valerius, Raphaël Bagata et Baptista Perettus supra laudati, Galesinius, Onuphrius Panvinius, Ughellus, et Joannes Baptista Biancolini in opere Italico, quod de Notitiis historicis ecclesiæ Veronensis inscripsit: atqui ab his Salvinum constanter Salvinum, nusquam autem Silvinum aut Sylvinum dictum reperias. Castellanus tamen in Martyrologio suo Universalis, Baronii mox citati forte Annotata secutus, non modo cultum hodie a Veronensibus episcopum, sed eum etiam, qui XII Septembris, in Opus nostrum ad illum diem illatus, colitur, Sylvinum nominat, eundemque, mutato paululum nomine, Veronæ tum XII Septembris, tum hodie coli, in Indice Sanctorum suspicatus est.

AUCTORE J. B.

5 Sed obstat huic suspitioni communis Veronensium immemorabili verosimiliter traditione suffulta opinio, qua diversi esse creduntur; obstat utriusque tum dies obitus, tum locus, quo eorum servantur corpora: obiit enim Salvinus die XII Octobris; alter XII Septembris; servatur S. Salvini corpus in S. Stephani, S. Sylvini autem in ecclesia S. Petri in arce: hic quidem in ecclesia S. Stephani primum sepultus dicitur; verum id illi non cum S. Salvino solum, sed et cum aliis pluribus ecclesiæ Veronensis præsulibus commune est, neque adeo sufficit, ut unum dumtaxat episcopum utroque nomine, quantumvis affini, significatum credamus. Sunt quidem, Biancolino tom. I, pag. 105 teste, qui, S. Salvini corpus jam inde ab anno 670 S. Petri sepultum, ac inde in S. Proculi fuisse translatum dicant. Verum hi ex tabula marmorea, de qua num. 2, abunde refelluntur. Obstat diversum, quod utriusque Sancto Augustinus Valerius concinnavit elogium: S. Silvinum nempe laudat, quod magnam civitatis partem, a Christiana pietate alienam, ad fidem Christi converterit, cujus rei in elogio S. Salvini vestigium nullum apparet. Obstat denique ætas, qua vixere: cum inter Salvini et Silvini mortem integrum intercesserit seculum; si tamen Salvinum anno 562, Silvinum autem anno 670 obiisse recte Biancolinus scripserit tom. I Notitiarum Ecclesiæ Veronensis pag. 170 et 172: neque enim certi quidpiam hanc in rem aut Biancolinus affert, aut alibi facile repertum iri existimo.

E distinctio et obitus.

F